

1. EEN REVOLUTIONNAIR DEBUUT

De laatste woorden vindt hij het ergst. Toeschouwers zijn inmiddels meegezogen in een verhaal dat van zijn lippen afkomstig is, maar na de laatste woorden lost zijn gesproken wereld op in het niets en is de illusie verbroken. Als uit een droom ontwaakt kijkt het publiek op de tribune elkaar aan, een leven rijker dat ze nooit hebben geleefd. Heeft de ander het verhaal net zo ervaren als zijzelf?

Dit keer zijn de laatste woorden anders. Tijdens Elyes voordracht beginnen zijn handen te trillen. Kleine zweetdruppels vormen zich op zijn voorhoofd. Zijn ademhaling wordt raspender, hoger, sneller. Hij had nog zo gehoopt dat het hem deze avond niet zou overvallen. Nu moet hij snel onder het felle licht vandaan. De laatste woorden van zijn gedicht, die hij normaal gesproken probeert uit te rekken, spreekt hij gehaast uit:

*Met open ogen gehouwen
Heb ik alles kunnen zien
Oorlogen mogen aanschouwen
En bevrijdingen nadien*

Applaus. Hij kan niet zien hoeveel mensen naar hem hebben geluisterd, maar aan het volume van het applaus te horen is er een groot publiek komen opdagen. Na een korte buiging rent hij het podium af. In de coulissen schiet een van de leden van de gemeenschap hem aan. Of hij kan helpen met de opbouw van het decor voor de volgende act. Hij schudt zijn hoofd, verontschuldigt zich en beent verder via de uitgang van de zaal naar de badkamer. Zacht trekt hij de deur achter zich dicht. Hopelijk heeft niemand hem deze kant op zien gaan.

Hij maakt van zijn handen een kommetje en spoelt zijn gezicht af met het koude kraanwater. Als hij rustig blijft ademen, trekt het misschien vanzelf weer weg. In zijn hoofd telt hij zijn ademhalingen. Eén, twee, drie... Dan voelt hij een nieuwe golf van benauwdheid opkomen. Hij laat de kraan harder stromen om het geluid van zijn gehoest te overstemmen en grijpt zich trillend vast aan de wasbak, waarin kleine druppels bloed zich met het water vermengen en de afvoer in sijpelen. Hij wacht tot zijn buikspieren niet meer naschokken.

Ik moet deze benauwdheid de baas blijven, denkt hij bij zichzelf. Ik moet het de baas blijven om haar tijdens deze tournee te kunnen ondersteunen.

‘Elye?’ Een vrouwenstem op de gang doet hem opschrikken uit zijn gedachten. Snelle, lichte voetstappen op de gang naderen de badkamer. ‘Elye, ben je daar?’

Gauw zet hij de kraan uit en veegt hij met zijn zakdoek het water en de bloeddruppels van zijn gezicht. Hij bekijkt zichzelf in de spiegel. Zijn orangerode haar steekt fel af tegen zijn huid, die nog bleker lijkt dan gewoonlijk. Gelukkig doet een glimlach wonderen.

‘Ik ben hier!’

Een kleine, jonge vrouw verschijnt in de deuropening. Haar zwarte, lange haar lijkt als een zijden doek langs haar smalle gezicht te zijn gedrapeerd. Twee felgroene ogen kijken hem doordringend aan.

‘Je was kwijt,’ zegt Cirice met haar armen over elkaar geslagen.

‘Ik was net van plan om weer jullie kant op te komen.’

‘Wat was je aan het doen?’

‘Oh,’ hij trekt zijn wenkbrauwen op, ‘niets bijzonders.’

‘Jawel. Ik ga voor de eerste keer een verhaal voordragen en jij bent ineens kwijt.’

Hij zwijgt. Het heeft geen zin om vlak voor haar voordracht nog met haar in discussie te gaan. In plaats daarvan gebaart hij haar dat ze hem de waterfles moet overhandigen die ze in haar handen heeft. Hij zet de kraan aan en vult de fles tot de rand toe met koud water.

‘Hier,’ zegt hij, als hij haar de fles weer teruggeeft, ‘dit ga je nodig hebben straks. Van voordragen krijg je een droge keel. Ik was zo dom om dat te vergeten en ben daarom direct na mijn voordracht hierheen gegaan om bij te drinken.’ Hij komt wat dichterbij haar staan en strijkt het sluike

haar, waarachter haar gezicht verborgen gaat, achter haar oor. 'Het was niet mijn bedoeling om onvindbaar te zijn. Ik weet hoe spannend je dit vindt en ben absoluut niet van plan om je debuut te missen. Daarvoor ben ik veel te trots.'

'Trots?'

'In de afgelopen jaren heb je jezelf meer dan bewezen als schrijversleerling. Het was een eer om jou in dit vak te mogen begeleiden. Natuurlijk wil ik horen hoe hard het publiek voor jou zal applaudiseren!'

Cirice grijnst en staart ongemakkelijk naar het puntje van haar schoenen.

'Wat denk je ervan?' vraagt hij. 'Zullen we maar weer richting de coulissen gaan?' Hij slaat zijn arm om haar schouder en begeleidt haar de drukte in. Zijn zakdoek moffelt hij onopvallend terug in zijn broekzak.

Ze hadden niet veel later bij de coulissen moeten aankomen. Het publiek druppelt net weer de zaal binnen na een korte pauze. Als iedereen zijn plek teruggevonden heeft, worden de lichten langzaam gedimd en verstomt de kakofonie waarmee de ruimte gevuld is. Het enige nog brandende licht is gericht op het podium, waar de kathedr al voor Cirice klaar staat. Ze maakt aanstalten om erheen te lopen, maar Elye grijpt haar nog net op tijd bij haar pols.

'Even wachten,' fluistert hij. 'Vedy moet je eerst nog aankondigen.'

Een lange, slanke vrouw met kort krullend haar en een diepbruine huid komt het podium opgelopen. Haar amandelvormige oogleden zijn zwaar aangezet met oogpotlood, waardoor hun schoonheid Elye zelfs van deze afstand nog opvalt.

'Beste toeschouwers,' begint ze met haar warme stem. 'Hopelijk hebt u zich in de pauze van een hapje en een drankje weten te voorzien. Die zult u nodig hebben, want de volgende voordracht gaat u niet in de koude kleren zitten. Mag ik een groot applaus voor Cirice, onze jongste kunstnares dit jaar?'

'Succes,' fluistert Elye, 'en vergeet niet van je voordracht te genieten.'

Cirice knikt en stapt behoedzaam het licht in.

De eerste keer dat Cirice haar verhaal aan Elye had laten horen, was hij ervan onder de indruk en was hij tegelijkertijd op zijn hoede. Wist ze zeker dat ze wilde debuten met een verhaal over de Revolutie? Bij velen onder het publiek ligt het nog vers in het geheugen. Hij had haar voorge-